

strækkeligt sikre oplysninger herom, og det vil derfor ikke være hensigtsmæssigt at fastlægge tilladelseskra-vene i selve lovteksten.

Proceduren for meddelelse af tilladelse forventes imidlertid tilrettelagt således, at kravene afpasses den rolle, som den pågældende projektdeltager har i projektet. Er der tale om, at den danske part er ansvarlig for gennemførelsen af projektet, vil proceduren skulle være mere omfattende, end hvis der er tale om, at den danske part har en mindre væsentlig rolle. Kun hvor danske parter er projektansvarlige, vil der være behov for at give tilladelse til selve projektet. Der kan imidlertid vise sig behov for at give tilladelse til danske virksomheders deltagelse i projekter, hvor deltagelsen er væsentlig, men hvor det formelle projektansvar ligger hos en anden virksomhed. Mindre underleverancer vil dog ikke skulle have tilladelse efter bestemmelsen.

Tilladelsen er samtidig en erklæring fra den kompetente nationale myndighed om, at Danmark er indforstået med deltagelsen i projektet, og at deltagelsen er frivillig. En sådan erklæring eller attestation for de deltagende parter vil formentligt blive stillet som et krav fra FN-systemet.

Efter lovforslaget er den danske miljøministers tilladelse ikke nødvendig, såfremt der foreligger tilladelse fra den kompetente myndighed i et andet EU-land, som ikke er værtsland for projektet. Da kvotereguleringen bygger på et EU-direktiv, bør tilladelse fra et andet medlemsland sidestilles med dansk tilladelse, med mindre det drejer sig om projekter, der udføres i Danmark, jf. stk. 3.

Udførelse af JI- projekter i Danmark kræver altid tilladelse fra miljøministeren, jf. stk. 3. For projekter til generering af JI-kreditter, indebærer værtslandets tilladelse til projektet samtidigt en accept af, at der sker en tilsvarende reduktion i den mængde drivhus-gasser, som værtslandet kan udlede uden at komme i konflikt med landets forpligtelser efter Kyoto-protokollen. Det er derfor nødvendigt, at miljøministeren ved behandling af ansøgninger om sådanne projekter i Danmark tager stilling til, om en sådan reduktion vil være i overensstemmelse med den til enhver tid værende nationale klimastrategi. Efter lovforslaget har ministeren derfor mulighed for at afslå udførelse af JI-projekter i Danmark, hvis det skønnes mere hensigtsmæssigt at undgå en sådan nedskrivning af den mængde drivhusgasser, som Danmark kan udlede.

Det er i ændringsdirektivet og Kyoto-protokollen forudsat, at JI-projekter kun kan udføres ved et samarbejde mellem mindst 2 lande, heraf navnet »Joint Implementation«. Det er derfor ikke muligt for danske

virksomheder eller myndigheder at udføre projekter i Danmark. JI-projekter kan derfor kun udføres i Danmark, såfremt de udføres af en fysisk eller juridisk person, som er hjemmehørende i et andet land, og projektet har opnået tilladelse fra såvel Danmark som fra investerlandet, jf. stk. 5.

Bestemmelsen i stk. 6 fastslår, at der ikke kan opnås tilladelse til JI-projekter, som begrænser drivhusgas-udledninger på produktionsenheder i Danmark, som er omfattet af lov om CO₂-kvoter. Denne begrænsning er ikke et udtrykkeligt direktivkrav for år 2012. Baggrunden for bestemmelsen i lovforslaget er, at projekter, der påvirker udledningen på de kvoteomfattede produktionsenheder, ifølge ændringsdirektivets art. 11 b. nr. 3 og 4 kun kan give kreditter, såfremt der samtidigt bliver annulleret et antal kvoter svarende til det antal kreditter, der bliver udstedt fra projektet. Baggrunden for dette krav er, at der ikke bør kunne genereres kreditter på produktionsenheder, der har modtaget gratis kvoter til dækning af CO₂-udledning, med mindre de tildelte kvoter annulleres. I modsat fald ville reduktionen blive medregnet 2 gange. På denne baggrund er det fundet mest hensigtsmæssigt at udelukke sådanne projekter allerede nu.

Tilladelsen til udførelse af projekter i andre lande forudsættes normalt givet, med mindre sagsbehandlingen af projektet viser, at projektet er i strid med bindende EU-regler eller i strid med internationale forpligtelser. Der vil, udover denne legalitetskontrol, normalt ikke være behov for en yderligere vurdering af projektet, især ikke hvis værtslandets accept af projektet foreligger, jf. dog nedenfor om store vandkraftværker. Med hensyn til den projektudførendes kvalifikation vil der kunne blive tale om at afslå tilladelse, såfremt der er en åbenbar risiko for, at denne ikke har teknisk eller finansiel kapacitet til at gennemføre projektet.

Ændringsdirektivet indeholder i art. 11 b, nr. 6 særlige regler for projekter vedrørende vandkraftværker over 20 MW, idet der stilles særlige krav for at kunne give tilladelse hertil. Sådanne projekter må ikke tillades, såfremt dette vil være i strid med anerkendte miljømæssige vurderinger for bæredygtig udvikling. I ændringsdirektivet henvises her bl.a. til rapporten »Dams and Development. A framework for Decision-Making«, World Commission on Dams, November 2000. Da senere rapporter kan erstatte denne, er der i lovteksten anvendt en mere generel formulering end en direkte henvisning til den nævnte rapport.

Det foreslåede stk. 9 indeholder en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler for tilladelsesordningen. En sådan bekendtgørelse forventes ud-